

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

**2222**

A szingularitás

Az adott szálig: **A haladék matematikája**

# 1. Csendes vonzódás

Dorothea

A fémvázak ütemes csikorgása mögött a dinamóterem levegője fojtogatóan nehéz maradt. Alinda még mindig lihegett a megnövekedett terheléstől, vádlijában ritmikusan rángatóztak az izmok, miközben próbálta elfedni a saját kimerültségét. Nagymama gépiesen forgatta a pedál tengelyét, de a szeme sarkából folyamatosan a szomszédos sor felé tekintgetett. A szomszédos pultnál János-G534 görnyedt a lendkerék fölé, ám tekintete újra meg újra az idős asszony elcsigázott arcára tévedt.

János fojtott, szaggatott hangon szólalt meg, alig mozdítva a száját a megfigyelők kameraállása előtt:

– Átveszem a terhed egy részét... Kicsit áttolom a dinamómat a te körödre.

Nagymama nem fordította felé a fejét, de a szájszéle megremegtek. A kolónia szigorú rendszere büntette a szektorok közötti engedély nélküli átterhelést; egyetlen óvatlan watt-ingadozás is elég volt az őrszemek beavatkozásához.

– Maradj a helyeden, János – sziszegte a nagymama rekedten. – A szabályzat nem játék. Ne hozz veszélyt ránk.

A kemény elutasítás mögött azonban ott bujkált az elfojtott gyengédség. A nagymama titokban mélyen tisztelte és kedvelte az idős férfit, aki az egyetlen emberi gesztust nyújtotta ebben a fagyos gépbirodalomban. De a félelem erősebb volt a vonzalomnál.

Alinda tehetetlen haraggal figyelte az óvatos párbeszédet. A nagymama csendes megadása és a szabályokhoz való makacs ragaszkodása felkorbácsolta a benne forrongó indulatot.

– Miért engedsz nekik mindig? – csattant fel Alinda fojtott, vádaskodó hangon. – Hát nem látod, hogy csak segíteni próbál?

A lány hirtelen mozdulatától a pedálja ellenállása megugrott, s a pult alsó szélén lévő wattmérő mutatója baljóslóan kilengett.

## 2. A haladék matematikája

Téli Ágnes

A zöld fény tompa derengése mögött a kolónia mérőműszerei nem felejtettek, csupán haladékot adtak. Alinda combjaiban görcsbe rándultak az izmok; a nagymamájától átvett többletterhelés kétszeres sebességgel égette a reggeli massa nyomorúságos szénhidrátjait. Az őrszem hűvös optikája már elfordult, de az algoritmus naplózta az ingadozást. Egy alulteljesítő bioakkumulátornál csak egyetlen dolog jelentett nagyobb kockázatot a rendszer számára: a rendellenesen elosztott energia.

A nagymama nem hálával tekintett az unokájára, hanem szótlan, megdermedt félelemmel. Pontosan tudta, mi történik azokkal, akik túlvállalják magukat a dinamóknál. A túlfeszített ízületek néhány műszak alatt tönkremennek, s akinek a hatékonysága a kritikus szint alá süllyed, azt nem gyógyítják – áthelyezik. Mi lesz a lánnyal, ha a dac és az emlékezetvédelem oltárán feláldozza a saját állóképességét?

A csarnok homályos szélén egy másik alak ritmikus mozgása akadozott meg egy pillanatra. János-g534 a saját pedáljára tapadt, de tekintete a tizenkettes pad felé fordult. A közöttük feszülő, tiltott figyelem most még veszélyesebbé vált: ha a fiú megpróbálna beavatkozni, a hálózat azonnal észlelné a rendellenességet.

„Nem bízhatod el magad” – suttogta a nagymama, hangja alig hallatszott ki a csapágyak fémes sikolyából. „Az én időm lejárt, Alinda. Ha értem égsz el, semmid nem marad.”

A lány azonban nem lassított. A pedálok monoton köreiben nemcsak a túlélésért küzdött, hanem azért a makacs bizonyosságért, hogy a hús és a csont többet ér a vezérlőpult száraz matematikájánál – még akkor is, ha ez a választás a szakadék szélére sodorja őket.